

V ZNAMENÍ NEFRITU

Kronika strateného impéria 3

MAJKA DANIHELOVÁ

V ZNAMENÍ
NEFRITU

Kronika straténého impéria 3

MAJKA DANIHELOVÁ

Majka Danihelová: V znamení nefritu
Tretia časť série Kronika strateného impéria
Vydanie prvé
Copyright © 2024 Majka Danihelová

Vydalo vydavateľstvo VENUPRESS s. r. o.,
Budatínska 3230/16, 851 04 Bratislava,
www.venupress.sk v roku 2024 ako svoju 24. publikáciu

Jazyková a štylistická úprava: Silvia Palušková
Grafické spracovanie obálky: Michaela Vysloužilová
Grafika: Creativefabrica.com, Pexels.com - Eberhard Grossgasteiger
Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS s. r. o.
Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

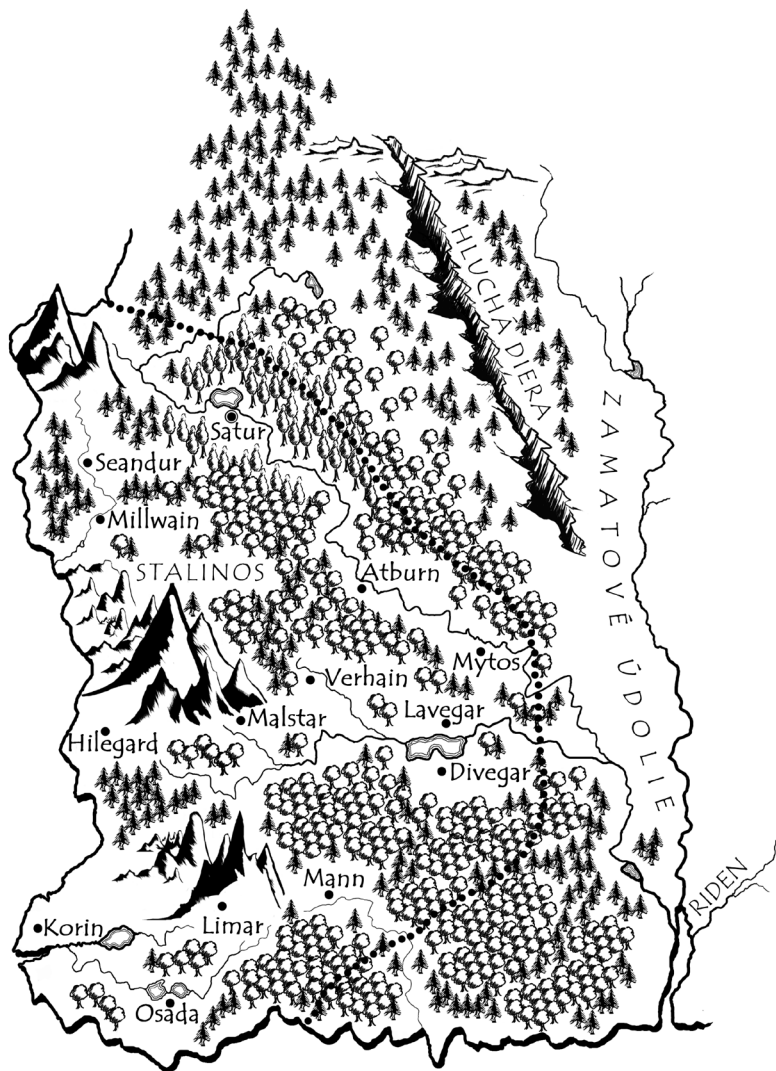
Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukovávaná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu vydavateľstva VENUPRESS. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-69085-00-8
ISBN pdf: 978-80-69085-01-5
ISBN epub: 978-80-69085-02-2
ISBN mobi: 978-80-69085-03-9

VENUPRESS
Bratislava 2024

Venujem každému, kto zišiel z cesty.

AMETYSTOVÝ LES

SPOLOČENSTVO NÁRODOV

PROLÓG

BOLO ODO MŇA nezodpovedné vracat' sa. Napriek tomu ma pohľad na dvere domova, zohyzené Starovým symbolom smrti, presvedčil, že som nemal na výber. Obmýval ich dážď, no ani ten nepoškodil do dreva vryté čiary, ktoré mi pripomínali vlastné zlyhanie.

Život za život, bolesť za bolesť.

Vystúpil som spod striešky a stiahol si kapucňu do tváre, aby ma lejak príliš nepremočil. Hostinská z Líščej nory dovolila mojej družine prespať v stajniach, ale okrem toho, že sme neboli na očiach hostí, to nemalo iné výhody. Vyšlo nás draho, že nás neudala. Radšej sme sa neodvážili pýtať si jedlo či prikrývky. Ležali sme pritísnutí k sebe na provizórnej posteli zo slamy a nocou nás sprevádzalo búšenie dažďa o strechu, občasné erdzanie a vŕzganie starého dreva. Spali sme aj na horších miestach – v úkryte z kameňov, na ulici, vo vozoch, v pivniciach, kde s nami hodovali na trojdňovom chlebe hlodavce... Ale toto bolo nepríjemnejšie.

Samuel ma vystríhal pred nebezpečenstvom. „*Nemôže z vás vytriahnuť, kde sa nachádza sídlo Rádu nefritovej holubice.*“

Pokorne som pred ním sklopil zrak. „Nebojte sa, pane, keby sa čokoľvek pokazilo, použijeme spánkový rituál.“

„Existujú spôsoby, ako by vás z neho mohol dostať. S dobrým prevádzaním...“

„Nikdy vás nezradíme, prisahal som na hrob svojich rodičov.“

„Netrápi ma tvoja zrada, ale Starova vynaliezavosť. Po tom, čo si mu urobil, si nedá ujsť šancu na pomstu.“

Potriasol som hlavou. Nemalo zmysel zamýšľať sa nad rozhodnutia-

mi, ktoré som spravil, a aké príležitosti som tým poskytol bývalému veliteľovi.

Vyrazil som ulicou, vyhýbajúc sa mlákam, k domčeku vtesnanému medzi ostatné. Po druhý raz som sa vyhol pohľadom symbolu smrti. Obchodníci s vozmi zakrývali tovar plachtami, bičmi pohánali kone, aby ich čo najrýchlejšie zaviedli k teplu domovov. Trhovisko sa vyprázdňovalo a využil som moment chaosu na splynutie s davom. Pre silný dážď si nikto nevšimol, že som vošiel do domu.

Mokrú čizmy vŕzgali na dlážke, z plášte mi stekal vodopád.

Na skrínke na topánky sa usadil prach, zrkadlo nad ňou popraskalo. V kuchyni bol prestretý stôl pre troch, na platni stál hrniec s polievkou, akoby Nana a Opa šli ku kachliam vo vedľajšej miestnosti, kde na mňa čakali s večerou. Bolo to hlúpe, no predtým, ako som vstúpil do dennej miestnosti, som dúfal, že tam budú. Spolu sa navečeriame, niečo si prečítame a pôjdeme spať. Ani po úteku na mňa nezanevreli, prestierali pre mňa, verili, že sa vrátim.

Ich vysedené kreslá pre mňa predstavovali bolestivú pripomienku. Kde-tu som našiel kľbká chlпов, zrejme sem zutekali mačky. V tejto sezóne ich bolo veľa. Niekoľkí predajcovia ich dokonca chytali a zabíjali. Za nohy ich poviesili ku vchodu do ciel na odstrašenie zvedavcov.

Ja som mal mačky rád. Boli to príjemní a tichí spoločníci.

Odsunul som Nanino kreslo a z dlážky povyberal doštičky. Objavil som jej skrínku s cennosťami a vybral z nej ochranný amulet. Otvoril som ho. Ležal v ňom drobný zvitok – robilo mi problém rozvinúť ho prstami stuhnutými od zimy.

Nana mi neprezradila, kde býval Múdry muž, aj keď som vedel, že za ním chodievala. Dostala od neho varovanie o vŕpade likénov do mesta a vďaka tomu som včas upozornil Stara. Občas ho spomenula medzi rečou. Bol som vtedy malý, čítal som knihu a trvalo mi, kým ma príbeh prepustil naspäť do reality.

„Počúvaš ma, môj hanko zlatý?“

„Áno, Nana.“ Zavrel som knižku.

„Múdry muž má mnohé poslania v mnohých životoch. Vidí, počuje a vie všetko, ale nie o každý detail sa s nami podelí, niektoré veci nedokáže ovplyv-

niť, i keby chcel. Vždy keď ho potrebujem, privolá ma k sebe. Možno aj ty ho raz budeš potrebovať, a preto sa o ňom dozvieš viac z môjho privesku. Nezapadni na to, hanko. Si súčasťou niečoho väčšieho a Múdry muž z teba môže sňať závoj nevedomosti.“

Prešiel som so zvitkom k oknu. Vonku sa zmrákal a rozpité písmo sa ťažko čítalo. *Vyjdi do mestskej zvonice, hanko.*

Usmial som sa a zvitok odložil do vnútorného vrečka pláštá. Nana pochádzala z juhu a aj keď sa pristáhovala do mesta ako malá, nezabudla, odkiaľ pochádzala. V okrajových oblastiach, kde žila, používali osadníci výrazný dialekt. Vzďaľoval sa reči národov v snahe utajiť osadnícku konverzáciu pred pánmi zo severnej oblasti. Slovo *hanko* znamenalo *holúbok* – takto sa u nich oslovovali mladí muži so srdcom na správnom mieste.

Naposledy som sa zastavil vo dverách, dal si kapučňu a riadil sa Naniými pokynmi.

ZVONICA STÁLA NEĎALEKO veľkňazského chrámu, do ktorého bol zakázaný vstup. Star sa obával toho miesta. Veril, že je posvätné a každé jeho narušenie by poznačilo nesmrteľného ducha v bytostiach. Aj preto zostával desaťročia prázdny. Dominoval námestiu a ani tí najodvážnejší nespratníci si nedovolili vkročiť na posvätnú pôdu.

Obišiel som krčmu, z ktorej sa ozýval falošný spev opilcov, a najrozbitjšou cestou so schátranými príbytkami som dorazil k zvonici.

Bolo riskantné vojsť dnu, dúfal som však, že počas súmraku sa sem nikto nezatúla, väčšina slušných rodín večerala a zvonár príde o polnoci.

Vyšliapal som po dvoch točité schody, až som sa ocitol na vrchu pri zvone. Okná sa nachádzali na všetkých stranách, takže som sa radšej pridržal v tieni padacích dverí. Tam som si sadol na zem a pátral po názkoch, ktoré by ma zaviedli za Múdrym mužom.

Ešte sa mi ani miesto nezohrialo a zablysklo sa mi pred očami. Vzduch sa zachvel, objavila sa predo mnou žltkastá špirála. Prešiel som cez ňu rukou. Rozvírila sa a spojila sa do vlny.

Pretrel som si viečka. Snívalo sa mi?

Vlna ma nabádala, nech ju nasledujem. Obkrúcala sa mi okolo zápästí a potom preplachtila okolo mňa. Vyletel som za ňou zo zvonice a rozrážal neutíchajúci dážď. Vlna letela ulicami. Keď som prechádzal cez trh rýchlou chôdzou, poslední predajcovia, tlačiaci tovar pod plachty na vozoch, sa nad ňou nepozastavili.

Nevideli ju.

To ma posmelilo a pridal som do kroku. Žltá vlna sa točila a postupovala mestom. Prestal som sledovať okolie. Hnala ma zvedavosť.

Dorazil som k chalúpke na okraji borovicového lesa. Vlna sa rozplynula pred jej dverami. Nemal som čo stratiť, Nana mi predsa nechala inície, chcela, nech ju nasledujem.

Zaklopal som.

Dvere sa samy odchýlili a ja som pocítil nával tepla z kachlí. Pri nich sedel v hojdacom kresle muž. Ako sa hojdal, drevená dlážka pod ním pravidelne vŕzgala. Poruke mal stôl a na ňom sa z tanierov šírila para. „Pod dnu. Pohosti sa so mnou, *hanko*.“

Nanina prezývka ma presvedčila. Zavrel som za sebou, stiahol si plášt a v tichosti sa usadil. Pri svetle jedinej sviečky som mal z tejto strany na starca lepší výhľad. Nič nevravel, tak som tiež mlčal.

Sklopil som zrak k tanieru. Vyvoniavala v ňom zeleninová polievka a mne zaškvrkalo v bruchu. Neuvedomil som si, aký som bol hladný. S družinou sme sa poriadne nenajedli niekoľko dní. Energiu nám dodával suchý chlieb a rýchlo sa mínajúca voda. Zvierat sme po ceste stretli veľmi málo – zrejme sa ukrývali pred temnotou, ktorá sa nad nami hromadila –, takže sme nemali čo loviť, a lesy pôsobili rovnako bezútešne. Nenašli sme bobuľové ovocie, sotva sme badali na vyschnutých pahýľoch listy.

Starec sa natiahol z kresla, posunul mi tanier a podal lyžicu. „Jedz.“

Poslúchol som. Príjemná chuť, ktorá bola zároveň povedomá, sa mi rozniesla v žalúdku. „To je Nanina polievka.“ Neuveriteľné. Dal som si ďalšiu lyžicu. „Ako ste –“

Starec ma mávnutím ruky zastavil a chabo sa usmial. Okolo očí mal hlboké vrásky a čelo mu pokrývali starecké škvرنy. Kĺby na prstoch sa javili slabé, pokrivené. Vyzeral príliš staro a oslabene na to, aby mohol vstať a niečo uvariť. „Vravela, že je tvoja obľúbená.“

„Vedeli ste, že za vami prídem?“

„Áno.“

„Tak viete aj to, prečo som sem prišiel.“

„Chceš poznať svoj pôvod. Tvoja priateľka ti prezradila, že máš sestru.“

„Že mám dvojča,“ doplnil som ho a siahol si na líce. Od výbuchu na temnom ostrove ubehli dva týždne a stále som cítil na pokožke mravčenie sily z dotyku ducha. Nabilo ma energiou, postavilo mi vlasy na zátylku. Ten pocit, taký úžasný a zároveň desivý, ma odvtedy noc čo noc omíňal v snoch.

Starec viac trhol hlavou, ako prikývol. Preplietol si prsty a zapozeral sa do sviečky.

„Je to pravda?“ naliehal som naňho.

„Je to pravda, Červený.“

„Cassiura tvrdila, že moje skutočné meno je Wick.“

„Želáš si, aby som ťa tak oslovoval?“

Spravil som grimasu, pretože mať meno znamenalo získať novú identitu. Radšej som sa vyhol odpovedi. „Takže som... som kríženec a moja krv môže prelomiť pečať Therosovej brány?“

Starec sa na mňa zahľadel mliečnymi očami. Kútky úst mu poklesli. „Vieš veľmi dobre, že to sa už stalo. Bytosť, ktorá ťa poranila v lese, si vzala tvoju krv na Ostrov nyxov a prenechala ju sopke, aby ju prebrala k životu.“

Nevydržal som to a vstal od stola. V hrudi ma čosi nepríjemne tlačilo – možno previnenie, ťažoba nevedomosti. No hlavne ma dusil hnev, ktorý sa postupne premieňal na zúrivosť. Ako bolo možné, že som nič z tohto nevedel? Ako bolo možné, že Múdry muž nevaroval Nanu, aký je jej *hanko* nebezpečný?

Starec pokrútil hlavou. „Wick, sadni si, prosím. Si zmätený, ale to, čo sa stalo, sa nedá zastaviť.“

Oprel som sa rukami o stôl a mierne sa naklonil k nemu. „Je moja sestra mŕtva? Cass vidí len duchov.“

„Tvoja sestra je výnimočná rovnako ako ty. Ani jeden z vás však naplno nerozvinul svoj potenciál a svoje schopnosti. Keď Margaret prišla za tvojou kamarátkou, nachádzala sa v stave medzi životom a smrťou. Spôsobuje ho priveľké vyčerpanie aury. Duch zostane naviazaný na osobu,

ktorá sa jej dotýkala predtým, ako sa presilila. Lenže v tomto prípade sa jej nikto nedotýkal, a tak ju to vyvrhlo k najbližšej osobe, ale nie po fyzickej stránke.“

Vzpriamril som sa, snažil som sa upokojiť dych. *K najbližšej osobe*. A ja som ani nevedel, že existovala. „Prišla ku mne.“

Muž opäť trhane prikývol.

Nepoznal som svojich rodičov, Nana a Opa ma našli zabaleného do deky neďaleko veľkňazského chrámu. Pátranie po nich som vzdal skôr, ako som mal možnosť začať. Nebolo sa čoho chytiť. Pomyslenie na to, že sa v tomto svete nachádzal niekto, s kým som zdieľal spoločnú krv, vo mne vyvolávalo zmes vzrušenia a pocitu spriaznenosti.

Mal som sestru.

Mal som dvojča.

Obaja sme ešte k tomu boli kríženci. Aj keď mi Nana hovorievala príbehy o mocných Posvätných, zrodených z koreňov Starého sveta, zrodených zo zásahu vyšších síl, v chráme ma učili, že mágia Starého sveta zanikla. Bytosti už neoplývali neuveriteľnými schopnosťami, nedokázali meniť chod dejín. Chabé pokusy o liečenie dotýkom a vlasy červenie ako krv som pripisoval svojmu pôvodu. Doposiaľ som predpokladal, že som likén. U tých sa občas prejavovali isté nedostatky, ktoré vypovedali o tom, akí sú narušení. Museli ich tajiť, inak by skončili na šibenici.

V tomto svete pre mňa nebolo bezpečné miesto, nemal som už ani domov, tak som hľadal cieľ, na ktorý by som sa sústredil. Našiel som ho v Ráde nefritovej holubice.

Táto skupina nepozostávala z hrdinov či tolerantných bojovníkov, iba z ľudí bažiacich po pomste. V ich očiach zlyhala vládnuca vrstva v kráľovstve a chceli to napraviť akýmkoľvek spôsobom. Spočiatku som sa k nim s družinou pridal z podobného dôvodu. Poháňala ma zlosť z nespravodlivosti, a keď opadla, bolo neskoro vycúvať. Zaviazal som sa im, prisahal som, že sa zbavíme Stara.

„Pomôžete mi spojiť sa so sestrou?“ Hlas sa mi pri tej otázke zachvel obavami. Keby môj bývalý veliteľ tušil, že existuje ďalšia osoba, ktorú mi môže vziať, dal by si záležať na jej zajatí. Čiastočne sa mi uľavilo pri predstave, že sa nachádzala na mieste, kam nesiahal Starov vplyv. „Cass vrave-

la, že je v Ametystovom lese, ale myslel som si, že tam sa nikto nedostane pre tú ich božskú ochranu.“

Ametystový les bol ako vzdialená a tajomstvami opradená legenda. Tu na severe o ňom počuli len historiky. *Víly a vokteriani sa prekliali po Obsidiánovej dobe, splynuli s lesom a prenechali mu duše. Zaviazali sa slúžiť Sudičkám. Víly a vokteriani majú večný život, vyvolili si ich bohovia. Nemôžu mať deti. Vedeli by ťa zabiť jediným pohľadom. Z ruky im strieľajú trné ruží. V noci sa menia na stromy.* Nenávisť ľudí (nenávisť kráľovstiev) k prírodnému spoločenstvu sa rokmi nezmenšila. Raz začas sa šírila okolím ako nezničiteľný meč, ktorý sa ostril každou klebetou a opovrhujúcou poznámkou v krčme alebo na trhoch. To, že víly a vokteriani boli nedotknuteľní, neznamenalo, že svet zabudol, akú záhubu pritiahli na krajinu. To oni spôsobili Obsidiánovú dobu, oni rozdelili národy a uzavreli sa v lese namiesto toho, aby ostatným pomohli.

Ak som mal so sestrou dvojitú auru, fialovo-žltú, polovicou duše som patrila medzi vokterianov. Medzi zbabelcov a zradcov. Nechcel som si predstaviť, čo by s takouto informáciou urobil niekto vysoko postavený v Ráde nefritovej holubice. Neohrozil by som tým iba seba, no i svoju družinu.

„Nevidím, kde sa momentálne nachádza Margaret,“ vytrhol ma z úvah starec.

„Čiže nie je v Ametystovom lese?“ snažil som sa to pochopiť.

„Neviem.“

Toto som nechcel počuť. Stara som sa obávala viac ako historiek, ktoré si miestni šepkali o prírodnom spoločenstve. Moja sestra tam bola vo väčšom bezpečí než hocikde inde. Podľa Cass neznela zranene ani vystrašene. Práve naopak, zdalo sa, akoby sa ona obávala o mňa a ja som nevidel dôvod, prečo by mi o tom Cass klamala. Dúfal som, že zostala pod božskou ochranou. Hlavne, aby sa k nej nedostal Star. Keby ju zajal, určite by ju mučil.

To pomyslenie som nezniesol. Nemohol som tápať v nevedomosti. „Musím ísť za ňou.“

Starec zakašľal a natiahol sa cez stôl ku mne. „Počkaj, Wick!“

Zapol som si plášť a siahol po dvojmeči, keď mi došlo, že som si ho

nepriniesol. V prípade, že by ma chytili, som nechcel, aby ho zase získal Star. Neprenechal by som mu jediná účinnú zbraň proti nyxom a poškrveným, keď sme stáli na pokraji druhej Obsidiánovej doby. „Vy to nechápete. Musím ju ochrániť, kým nebude neskoro.“

Pred očami sa mi vynorila silueta červenovlasej dievčiny, ktorú by bičovali deň a noc, aby ju zlomili. Slzami by si stierala krv z líc, ktoré by jej tiež zohavili mučiacimi nástrojmi. Ruky by mala v okovách ako mnohé iné pred ňou.

Možno práve takto vyzerala budúcnosť môjho dvojčata. Star sa obzvlášť vyžíval v ubližovaní.

„Poď ku mne, Wick!“ naliehal Múdry muž, keď som sa nervózne prechádzal pred dverami a zvažoval, čo urobím.

Zastal som.

„Poď ku mne,“ zopakoval starec.

Zhlboka som sa nadýchol a na drevených nohách prešiel k nemu. Zdalo sa mi hlúpe postávať nad ním, tak som si kľakol. Z blízka pôsobila jeho tvár papierovo a staršie ako samotný svet. Za mliečnou farbou jeho očí som spozoroval nekonečnú múdrosť i utrpenie. Či už utrpenie z poznania, alebo videnia na Druhý svet, to som nevedel. Bol viac ako človek, viac ako obyčajná bytosť.

„Kde je moja sestra?“ spýtal som sa ho. „Prosím, prezradte mi niečo. Ste predseda Múdry muž.“

„Prečo si myslíš, že tá ku mne priviedli okolnosti?“

„Aby ste mi ju pomohli ochrániť.“

Starec sa pohodlnejšie usadil, prekrižil si na bruchu prsty. Jeho hĺbavý výraz vystriedal ubolený, smutný. „Neklamem ťa, naozaj neviem, kde je tvoja sestra. Vyššie sily predo mnou skrývajú jej činy. Robia to preto, lebo tušili, že za mnou prídeš.“

Zvraštil som obočie. „Nerozumiem vám.“

„To, že si sa dozvedel o svojom dvojčati, spôsobilo zmenu v chode osudu.“

Zaťal som päst. „Takže... vyššie sily nechcú, aby som ju našiel? Je to kvôli Starovi?“

Starec ma prstami pohladil po spánkoch. Neodtiahol som sa, i keď

som si pripadal podivne, akosi ľahko. Videl som to už robiť kočovníckych kňazov. Aj do Boderonu prišli zvestovať novú vieru. „Teraz ste si obaja vedomí existencie toho druhého.“ Spustil ruku. „Si tu, aby som vám zabránil zničiť Nový svet. Nezáleží na Starovi či na Ráde nefritovej holubice. V ohrození je omnoho viac životov.“

Počul som jeho slová, ale nechápal ich význam. „Pretože viem o sestre?“

„Áno. Nemal si sa o nej dozvedieť.“

Prudko som sa zdvihol. Zrazu som mal nepríjemný pocit. Takto som si naposledy pripadal v okamihu, keď som pochopil, že sa musím vzoprieť Starovi. Doplatili na to nevinní. Nana a Opa zomreli, Cassiura skoro vykrvácala a čo Kyla a Don? Nasledovali ma, porušili pre mňa krvavé prisahy.

„Prepáč, Wick.“

Nemal som čas mu odpovedať. Dvere chatrče sa rozrazili a dnu sa nahrnuli štyria ozbrojení muži.

Cúvol som do rohu, ibaže skôr, ako som vytasil dýku, mi ozbrojenci namierili meče na hrud' a dvaja z nich mi fúkli do tváre sladkastú omamnicu.

Privítala ma zem.

Miestnosť sa príliš točila, končatiny som mal zoslabnuté a šteklenie v rukách, ktoré mi pomáhalo pri bojoch, sa neobjavilo. Ledva som udržal otvorené oči.

Lenže...

Sľúbil som Samuelovi, že ho nezradím.

Sľúbil som mu to.

Spánkový rituál.

Musel.

Som.

Sa.

Donútiť.

Horko-ťažko som posunul prsty k boku. Okolie sa mi zlievalo do sivej farby. Čo najsilnejšie som stlačil vrečko, v ktorom sa mi skrýval flakón. Rozbil sa. Tekutina v ňom zareagovala na rituálny symbol vyrytý nad mojou bedrovou kosťou.

„P... prečo?“ Plietol sa mi jazyk, takže som si nebol istý, či ma Múdry muž počul.

Hojdal sa v kresle. Ani ku mne neotočil hlavu, keď prehovoril: „Leera vel el kul, hanko. Leera vel el kul.“

Vedel som, čo to znamenalo.

Strašná kliatba dvojčiat, hanko. Strašná kliatba dvojčiat.

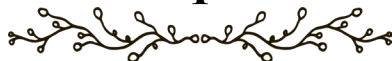
I

ZEM PREDKOV

Podmanila si ich márnomyseľnosť.
Obalamutila ich moc.
Spriatelili sa s nenávisťou.
Svet bol chaosom. Chaos svetom.
Rozlomil sa na dva v záblesku dňa a noci
a oni šepkali:
Kliatba zahubí pýchu nadradených,
trest postihne duše ľstivo.
Čiernotou roztriešti všetkých vyvolených
a mečom zaženie moc i chtivosť.

1

LES KRVÁCAL.

Videla to aj vnímala dušou. Umierajúce stromy zhadzovali zoschnuté listy, kríky mali usušené konáriky a kedysi veľké ovocie sa scvrklo na veľkosť hrášku alebo opadalo. Tráva zožltla, hlavičky kvietkov poklesli k zemi, akoby boli zrazu príliš ťažké pre stonku. Vtáky nečvirikali.

Ich domov strácal čaro a diera v Liinej hrudi sa prehlbovala, keď sa na to dennodenne pozerala.

Hanbila sa za to, ako veľmi jej chýbal Ametystový lampáš, obsidiánový prúd. Bojovali, aby sa ho zbavili, a teraz sa vyrovnávali s následkami.

„Lia.“ Tori jej stisol zápästie.

Odtrhla zrak od nariekajúcej ženy v otrhaných šatách, ktorá sa krčila pri strome a na lícach sa jej miešala špina so slzami. Vyzerala, že tam sedela niekoľko dní bez jedla i vody. Možno ju udržiaval pri zmysloch zármutok. Niektorí znášali zničenie Lampáša horšie ako iní. Lia z toho vyšla celkom dobre, aspoň sa donútila ráno vstať a najesť. Tori tiež. Navzťahom sa podporovali.

Lenže čo takí, ktorí sa nemali o koho oprieť? Kto dával nádej im?

Po vzdušných mostoch na námestí prešlo niekoľko bytostí a Lii pristála na hlave sprška suchých listov. Tori jej ich vymietol z vlasov a počúchal jej skrehnuté prsty. „Nevzala si si plášť.“

„Nepotrebujem ho.“

„Je zima, ochorieš.“

Odkedy nemali Lampáš, počasie v Lese sa zmenilo. Ochladilo sa,

vzduch sa presýtil vlhkosťou, dopadol Lii na pľúca ako ťažký náklad. Ani dážď už nebyval pokojnou sprškou na zavlaženie úrody. V piaty deň po zničení Lampáša nepretržito a husto lialo. Čierňava klesala k zemi a obrovské kvapky vody tak doudierali stromy, až sa Lia čudovala, že sa nebrodila na námestie morom lístia.

„Som v poriadku.“ Zovrela päste. Nemala by mu zbytočne pridávať na starostiach, keď sa už aj tak pasovali s toľkými problémami.

Mosty nad nimi zavrzgali. Namiesto obchodníkov a nakupujúcich sa tam preháňali zväčša strážcovia, liečiteľky s plnými rukami medicínskych pomôcok alebo dobrovoľníci. Klopili zrak, priam z nich sršala beznádej. Nútili sa zadržiavať slzy presne ako Lia.

Na námestí sedeli zúfalí, chorí a zranení pri stromoch, na stoličkách, na zemi – bolo im to jedno. Pomedzi nich svižne pobehovali dobrovoľníci z domu zavrnutých, ako keby na nich polnočná žiara nikdy nevplývala a teraz im ani nechýbala. Zvláštne, ako sa z bezmocných stali tí, ktorí najviac pomáhali.

Lia kývla Mare, mladej hostinskej, keď precupitala okolo s lanovými uterákmi a misou bylínok. Zastavila sa pri liečiteľke, ktorá ošetrovala mužovi ranu na čele.

Pri schodoch vedúcich na vzdušné mosty zahliadla Eternisai. Krmila starenku polievkou a handrou jej utierala bradu. Odkedy sa ju pokúsila kráľovná Laderna vyhostiť, mnohé sa zmenilo. Meggie jej opisovala, ako strašne vtedy vyzerala počas verejného vyhostovacieho procesu – dokonca jej dali na hlavu vrece –, zatiaľ čo dnes mala oblejšie tvary a líca ružové od práce. Nedávala najavo, že by ju ovplyvnil nedostatok polnočnej žiary. Lia si nebola istá, prečo sem chodila a toľko vypomáhala. Nemala ani chuť to zisťovať.

Tori jej dal bozk na spánok. „Idem za Victorom. Dnes prídu noví chlapi.“

Dobrovoľníkov výnimočne pribúdalo. Veľa rodín sa zbalilo a odišlo žiť do lesov. Nechceli sa pripravovať na boj a netúžili čeliť likénom.

Lia sa odvrátila, aby nevidel, že sa jej tlačia do očí slzy. „Dobre. Zostanem tu.“

Pomasírovala si hrud' a vzápätí mala nutkanie zavolať za ním, ako ho

ľúbi. Tie slová jej zamrzli na jazyku. Nedokázala to vysloviť, keď si pripadala prázdna, a jediné, čo v nej vyvolávalo hlboké emócie, boli najneprijemnejšie spomienky posplietané s nočnými morami.

„Lia!“ Markelia, členka Lesnej rady, na ňu mávala varechou. Jej kuchynskú zásteru zdobili škrvny od omáčky. „Pod' sem.“

Šla. Podlamovali sa jej kolená a diera v hrudi silno zapulzovala, aby jej pripomenula, čo stratila. Nevedela, ako zvládne dnešok, a nechcela rozmýšľať ani nad tým, čo bude nasledovať večer.

Zastavila sa pred stolom a Markelia jej podala varechu. „Dávam ti tu tu na starosť.“

Lia sa postavila na jej miesto a pomiešala polievku. Z ostatných hrncov odbúdalo a rad hladných krkov sa predlžoval. Úroda na poliach a v záhradách umierala o niečo pomalšie ako stromy, ale bola to otázka času, kedy ich zastihne hladomor. „Máme dosť zásob?“

Markelia si poutierala ruky do zástery. „Nemíňa sa až toľko jedla, ako sme predpokladali. Strážcovia zahliadli pri hraniciach líkénov. Väčšina rodín ušla.“

Lia vedela, že skôr či neskôr príde útok. „Chystajú sa nás napadnúť?“

„Nevieme.“

Poobzerala sa okolo seba o niečo triezvejšie. „Je tu menej strážcov. Poslali ste ich na hranice?“

Členka Rady ťažko vzdychla. „Tých, ktorí vedia strieľať z luku, sme rozmiestnili na pohraničné veže.“

„Postačí to?“

„Keď kráľovstvám dôjde, že sme bez ochrany, nepostačí vôbec nič, Lia.“ Pomedzi husté mračná a koruny stromov, ktoré boli pred niekoľkými dňami presýtené zeleňou, prenikli chabé lúče slnka. Dopadli na Markeliinu ustaranú tvár. Stala sa pre nich vodkyňou v tomto maličkom svete na námestí, kde to fungovalo vďaka jej pravidlám.

Zložila si zásteru a zaznačila niečo na papier na stole. Chvíľu sa ozývalo len bublanie polievky a škrabanie brka o papier. Ostatní kuchári mlčali.

„Ako sa má?“ opýtala sa Markelia tichšie ako vánok.

Lia nazrela do hrnca. Na povrch polievky vyplával zemiak. Sotva našla silu odpovedať: „Vzhľadom na okolnosti to ujde.“

„Prived' ho zajtra na stretnutie.“

„Pokúsím sa.“

Zvrastila čelo. Lia nevedela, či to bolo preto, že čakala lepšiu alebo horšiu odpoveď.

Zo vzdušného mosta zišli dievčatá z domu zavrhnutých. Odpúťali tým Markeliinu pozornosť a Lia si vydýchla.

Na princa Skya sa nevypytovala iba Rada, ale i obyvatelia na námestí. Čakali, že sem príde a vleje do nich nový život. Spočiatku v to dúfala aj Lia, chcela od neho počuť, že má plán. Trvalo jej pochopiť, že to by najprv musel niekto vliať život doňho.

Jediná osoba, ktorá to dokázala, mu vzala nádej a ani tu nebola, aby to napravila.

„V liečebnom dome chýbajú liečiteľky,“ povedalo jedno z dievčat z domu zavrhnutých. Podalo Markelii poloprázdnu misku bylínok. „Míňajú sa im liečivá. Potrebujú pomocníkov na zber kelogénových húb.“

Markelia si pomasírovala spánok. „Kol'ki?“

Lii zovrelo hrdlo. Huby používali na tlmenie náladovosti. Na druhý deň po udalostiach v trónnej sále vyskočilo z okna desať pacientov v liečebnom dome.

„Siedmi,“ odvetilo skormútene dievča.

„To je viac ako včera,“ Markelii potemnela tvár, „a čo pacienti s bielymiou?“

Dievčine sa vrátilo trochu farby. „Sú na tom lepšie, zotavujú sa a ich aury sa bez pôsobenia Lampáša samy obnovujú.“

Členka Rady ju potľapkala po pleci. „Aspoň nejaká dobrá správa.“

Po odchode dievčatá Markelia vyhládala pohľadom v dave strážcu. Prstami mu naznačila, nech príde bližšie. „Vezmi dvoch mužov z cvičiska a zájďte do liečebného domu. Liečiteľka Selia vám povie, čo treba spraviť.“

Prikývol a otočil sa na odchod. Mal dlhý chvost, ktorý mu pri chôdzi poskakoval medzi lopatkami. Lii pripomenul Lanca. Ani si nevedomila, ako jej chýbal jeho úsmev. Stáčali sa nad ňou tieňe pochyb.

Na moment zavrela oči. Musela to zvládnuť.

Počas dňa zavítala na námestie princezná Ariel s okruhom strážcov. Lia nečakala, že sa objaví. Doposiaľ neprišla ani raz.

Vystúpila na javisko. Vlasy jej žiarili a v jemných vlnách sa jej spúšťali okolo pliec. Na hlave mala kvetinový veniec s povädnutými kvietkami. Možno chcela podčiarknuť závažnosť situácie. Kým neprehovorila, trpiaci si ju nevyšímali, až pri jej výraznom, skôr arogantnom ako láskavom hlase, na ňu upriamili pozornosť. „Milí priatelia, dnes som za vami prišla, pretože mi záleží na vašom blahu a už sa nechcem pozeráť na to, ako trpíte. Niekoľko dní a nocí som pracovala, aby som pre nás zabezpečila novú ochranu. Sľubujem vám, že čoskoro nastanú lepšie časy. Musíme to spolu vydržať. Bojujte kvôli Sudičkám, kvôli nášmu národu. Prišli sme o Ametystový lampáš, zato máme jeden druhého. Nesmiete stratiť nádej a dovoliť temnote, aby nad vami vyhrala. Prosím,“ jej hlas zjemnel. Priložila si dlane na hrud'. V očiach sa jej zaleskli slzy, o ktorých bola Lia presvedčená, že sú výsledkom bravúrneho hereckého výkonu a nie skutočnej bolesti. „Budem vás sprevádzať na každom kroku. Ochránim vás. Len sa nevzdávajte.“

Markelia sa mračila, a keď princezná zostúpila z javiska, prekrížila si ruky na hrudi. Ariel odohnala jedného kuchára a sama naberala polievky. Niektorým ich nosila a povzbudzovala ich. Bytosti trochu ožili. Sťažovali sa jej a ona ich počúvala. Lia sa venovala vlastným povinnostiam, ale očkom pozorovala nasrdenú členku Rady. Uvoľnila sa, až keď princezná odišla.

„Neverím, že sme sa zbavili jednej a dostali sme ďalšiu,“ zamrmlala, keď okolo nej prechádzala.

Lia si nedovolila reagovať, lebo pomyslenie na kráľovnú Ladernu by ju uvrhlo do živých nočných môr.

Celý deň sa venovala práci na námestí, aby sa nevracala k spomienkam. Tie najbolestivejšie ju prepádávali nepripravenú a keby im podľahla, skončila by v slzách. Hranica medzi ničivou beznádejou a medzi schopnosťou normálne fungovať sa rozmazávala. Niekedy menej, niekedy viac. Videla Toriho, ako sa snažil, preto nemohla klesnúť na úplné dno, nechcela, aby mal o ňu strach.

Podvečer sa rozlúčila s Markeliou a Eternisai, ktoré chystali veci na zajtra, a vrátila sa do paláca bez Toriho. On sa zvyčajne objavil pred polnocou.

Dala si levanduľový kúpeľ. Horúca voda jej uvoľnila stuhnuté plecia aj zápästia. Zmäkli jej mozole na prstoch, ktoré jej zostali z krájania zeleniny. Prestali ju bolieť chodidlá. Tieto drobné zranenia jej ukazovali, že mávala pohodlný život a brala ho ako samozrejmosť.

Obliekla si staré šaty a zababušila sa do pláštá.

Naposledy sa pozrela do zrkadla – zo zvyku, nie preto, že by ju zaujímalo, ako vyzerala –, a prázdnyimi chodbami paláca zišla do jedálne. Keďže polovica personálu odišla, v kuchyni nikto nebol. Lia vošla do miestnosti s dlhými pultmi a na ohrievač dala variť vodu s piatimi vajčkami. Nakrájala zeleninu, dvojdnový chlieb natrela nátierkou s pažitkou.

Všetko pripravila na tanier a s jedlom odišla do západného krídla, opäť sprevádzaná tichom hrubých múrov. Pred vstupom do podzemia si vytiahla z vrečka svetelný kameň.

Zhlboka sa nadýchla a vyrazila po schodoch do väčšieho chladu. Prešla cez chodbu s celami, kde nariekali väzni, no ani jeden ju nevnímal. Zamestnávalo ich trápenie zo straty fialovej energie. Lia ich ľutovala a občas rozmýšľala, či ich nepustí. Zastavila ju spomienka na hrôzy v trónnej sále. Odpykávali si zaslúžený trest. Možno, keď bude ich diera v hrudi dostatočne veľká a oni sa z toho zbláznia, Sudičky im odpustia.

Lia zahla za roh. O podrážky topánok sa jej otláčali kamienky. Vzduch bol tuhší a tma sýtejšia.

Dúfala, že tam nebude.

Bol.

Princ Sky sedel pri Pathosovej cele v zelenkastej žiare. Pil víno a strapaté blondé pramene mu odstavali viac než zvyčajne.

Skoro sa neovládla. „Zase ste vypili krvilez?“

Zdvihol hlavu a prižmúril krvou podliate oči. Mal rovnaké oblečenie ako posledné tri dni. Vedela to, lebo si nesprávne zapol gombíky a na rukáve mu svietila škvrna od polievky, ktorú mu doniesla na večeru minule. Jeho znivočený zovňajšok silno kontrastoval s jeho úsmevom. Nebol to však zvodný ani prefíkaný úsmev, bola to trpká grimasa.

Potľapkal miesto vedľa seba. „Posaď sa.“

„Mala by som vás odviesť do izby, princ Sky.“ Odvrátila sa, aby naňho nemusela hľadieť.

„Prosím.“ Lii to neznelo ako prosba, skôr ako výsmech a výzva v jednom.

„Ak sa najete.“

Nato vystrel nohy. Siahali cez chodbu po náprotivnú prázdnu celu.

Zložila sa k nemu do špiny, tácku mu položila na stehná a oprela sa o mreže. „Kuchári tu nie sú. Nič lepšie som nenašla,“ zamrmlala ospravedlňujúco, keď si s nečitateľným výrazom prezeral obsah taniera.

Za nimi sa ozvalo zachechtanie. „Možno ti tam napľula.“

Lia sa obzrela. Pathos sa vyvaloval na priči ako kráľ, v jednej ruke popoprádzna fľaša s vínom, v druhej pohár. V zelenej žiare sa javil jeho úškrn nepríjemnejší, ako si pamätala. Netrpel ako iní väzni, nie, i takto uväznený sa tváril, že vyhral. „Ak chceš, môžem napľuť na tvoj chlieb.“

Nadvihol jedno obočie. „Pokojne, teba som ešte nechutnal.“

Liu pobúrila jeho poznámka. Chcela odpovedať niečo trúfalé, lenže tým by ho povzbudila.

„Nevšímaj si ho,“ poradil jej princ. „Chýba mu se...“ náhle sa odmlčal a Lia naňho vyvalila oči. „Chýba mu ženská spoločnosť,“ opravil sa.

„Tej sa tak skoro nedočká.“

„Nateraz mi postačíš, krásavica,“ vložil sa do toho Pathos.

Lia opäť nevedela, ako má odpovedať. Zvyčajne ju štvál, neflirtoval s ňou. Flirtovanie si šetril pre Meggie.

Princ Sky si odpil veľký glg vína. „Keď ju budeš strašiť, nebudeme mať čo jesť.“

„Chýbal by som jej.“

„Nechýbal,“ odvrkla.

„Stavíme sa?“

Liu nevedno prečo vytočil jeho tón. Schmatla z princovho taniera krajec chleba a vstala. Prestrčila ho cez mrežu Pathosovi.

„Chceš sa stavať o jedlo?“

Ignorovala ho. Po chvíli sa postavil, položil fľašku na pričiňu a s pohárom dotancoval k nej. Než si zobral chlieb, Lia ho pustila. „Dobrá chuť.“

Dal si ruku v bok a odpil si z pohára. Jeho nedostatok záujmu spôsobil, že z plytvania jedlom necítila také zadosťučinenie. „Dnes teda zostanem na tekutej strave.“

Lia si prekrížila ruky na hrudi. „Ak nechceš, aby sa situácia opakovala, prestaň do mňa rýpať.“

Zacmukal. „Tvrdé vyjednávanie. Od červenovlásky si sa všeličo naučila.“

Zaskočilo ju, že spomenul Meggie pred princom, ktorý sa zarazil s fľašou na pol ceste k ústam. Lia mala odrazu chuť niekam sa ukryť.

Dokonca aj Pathos si uvedomil svoju chybu. Prestal sa usmievať. Prič-ňa hlasno zavzrgala, keď si na ňu sadol.

Lia sa spustila na zem s hlavou opretou o mreže. Znepokojene vyčkávala, avšak princov výraz sa nezmenil. Odhryzol si z chleba a odpil si dúšok vína. Ponúkol Lii fľašu.

„Nie, ďakujem.“

Pathos si čupol zaňho. Lia z jeho blízkosti nemala dobrý pocit, aj keď ich delili mreže. „Možno chce pohár ako slušná dáma.“

Obrátil sa jej žalúdok. Netušila, či by bolo lepšie trvať na svojom, alebo radšej sa vzdať. Princ Sky ju mohol hocikedy poslať preč. Nechápala, prečo proti nej nevyužil ich staré spory, prečo ju tu toleroval, keď sa nemali radi.

Vytrhla Pathosovi pohár a natrčila ho princovi.

„Si si istá?“ zisťoval, ale už jej nalieval.

Lia sa napila a víno, napriek tomu, že chutilo hnusne, ju príjemne zahrialo.

Pathos ju pohladkal po vlasoch. „Dobré dievča.“

Strávila s nimi najmenej dve hodiny. Čas zabíjali konverzáciou poznačenou plytkým humorom. Na striedačku si s Pathosom podávala pohár, zatiaľ čo princ nemal problém s pitím z fľaše. Netrápilo ho ani to, že mu víno stekalo po brade.

Mierne sa jej točila hlava a brnelo v kolenách. Uvažovala, kedy klesla tak hlboko, že jej neprekážalo sedieť v spoločnosti odporného sukničkára a zradcu, akým bol Pathos. Keby neprišli o Lampáš, nič podobné by neurobila, lebo by ju hľadalo svedomie už len preto, čo by povedal Tori alebo ako by sa na ňu oborila Meggie.

Lia odložila pohár na zem a pokrčila nohy. Objala si ich s bradou zloženou na kolenách.

Zavrela oči. Alkohol jej z mysle nevyrazil strašné obrazy, práve naopak. Oživil ich.

Nechcela sa v nich utopiť.

Nechcela ich dookola prežívať.

Nedokázala tomu zabrániť.

Nikdy nezabudne na Megginu sústredenosť a bezcitnosť, s akou vraždila strážcov v trónnej sále. Lia sa neustále samej seba pýtala, či ju ovplyvnil Lampáš alebo to bolo v nej. Tá divokosť a nekonečná sila, nijaké zábrany, nijaké výčitky. Zahliadla už bojovať vycvičených vokterianov, stala sa svedkom krčmovej bitky a strašný bol tiež krvavý večierok, no to, ako sa jej priateľka zmenila na zabijaka, bolo horšie. A keby aj nie. Keby jej činy Lia ospravedlnila tým, že sa chránila, zostávala kráľovná Laderna, ktorú Meggie bez milosti popravila.

Liu vystúpila do úst žltá zmes s chuťou vína a horšie sa jej dýchalo.

Nemohla vtedy zakročiť. Jej kamarátka sa zdvihla za bariérou Lampáša napriek početným zraneniam. Krv na jej oblečení splývala s farbou jej vlasov. Zvierala dýku a výraz mala poznačený takou silnou nenávisťou, až to Liu primrazilo k miestu.

Keď s vražedným pokojom prešla ku kráľovnej a zapichla do nej dýku, Lia sa povracala, nevnímajúc boj a Lanca, ktorý ju prosil, nech vstane.

„Urob mi láskavosť,“ zatiahol Pathos, čím rozohnal jej hrôzostrašné obrazy, „a choď grať na vedľajšiu chodbu, krásavica.“

Lia zasmrkala. Utrela si oči. „Nie je mi zle.“

Nevyzvedali, čo ju trápilo. Prečo by mali? Okrem toho, Lia nepotrebovala útechu, ale spôsob na zaplátanie diery v hrudi.

Vzlykala dlho potom, čo sa jej minuli slzy aj sily. Z týchto útrap sa spamätala, až keď princovi padla hlava na jej plece. Odtiaľ sa zošmykla k jej prsiam a o chvíľu jej zaboril nos do lona.

„Asi je načase vziať ho do postele,“ upozornil ju Pathos.

Lia spočiatku netušila, ako sa princa dotknúť.

„Tuším nie som sám, komu chýba teplé ženské lono,“ dodal.

Obliala ju horúčava a rýchlo chytila princovu hlavu. Zdvihla ho zo seba a posadila. Niečo zamrmľal, Liu ovanul jeho vínový dych. Na jej smolu, dych nebolo to jediné, čo na ňom smrdelo. Najradšej by ho hodila do vane.

„Dávaj mi naňho pozor,“ napomenul ju Pathos, keď sa pokúsila zdvihnúť ho prvý raz a nepodarilo sa jej to, „ak ho doudieraš, zajtra bude protivný.“

„Prestaň tárať a pomôž mi s ním.“

„Ak si si nevšimla, som v cele, krásavica.“

Lia silno pomykala princom, až sa trochu prebral.

„Dobrá noc a sladké sny!“ zakričal za nimi Pathos.

Podlamovali sa jej kolená, schody v podzemí im dali zabrať. V jednom momente, keď sa na ňu zložil celou váhou, skoro spadli. Včas zacúvala k stene.

„Nechaj ma v archíve,“ zamrmlal jej do vlasov. Ovíal ich teplejší vzduch. Chodba v západnom krídle sa otvárala na nádvorie lemované stĺpmi.

„Zvládnete to.“

„Pochybujem.“ Nečakane ju pustil a zviezol sa na koberec s jednou nohou skrčenou pod stehnom druhej.

„Princ Sky.“

„Princ Sky,“ zopakoval po nej, napodobňujúc jej tón. „Prestaň byť taká zdvorilá, Lia. Nemusíš sa so mnou rozprávať, akoby som sa ťa chystal obesiť za jedno nepekné slovo.“

„Dobre.“ Zostala nad ním stáť a nevedela ako ďalej.

Nadvihol k nej zrak. „Prečo to robíš?“

„Čo prečo robím?“

„Neznášaš ma,“ povedal bez okolkov. „Lútosť ťa dotlačila k takým výčitkám svedomia, že mi robíš pestúnku? Do troch Sudičiek, včera som ti ovracal sukňu.“

Lia sa odvrátila. Tie šaty radšej vyhodila. „Neľutujem ťa.“

„Nie?“ spýtala sa posmešne.

„Nie.“ Klamala. Nevedela však, ako inak sa vyrovnáť s minulosťou. Ich spory kvôli Meggie nemali konca, hlavne z Liinej strany. Bola predsa jej ochrankyňa a vnímala iba to, ako ju princ kazil a uvrhol do kráľovského života. Lenže Meggie nepotrebovala ochranu, už vonkoncom nie tú jej. Lia viac nerozumela proroctvám ani poslaniu učníc. Pripadala si stratená a bez cieľa, lebo zrazu nemusela rozmýšľať o tom, čo bude dobré pre jej priateľku a čo môžu s Torim spraviť, aby jej uľahčili situáciu.

„Videl si toho nyxa?“ Spočiatku jej vlastné slová zneli silene. Potlačila nutkanie dodať *princ Sky*. „Bola to Čierna princezná? Uniesla Meggie?“

Takto znela verzia, o ktorej hovorili na poradách s Lesnou radou. Princa Skya sa na to nikto nespýtal a on nebol práve zhovorčivý, keď ho donútili sedieť s nimi v dennej miestnosti.

„Bola to ona.“ Jeho výraz potemnel. „Odišli spolu.“

Lia zažmurkala. „Odišli spolu?“

„Videl som to. Počul som ich posledné slová.“

„Nikto iný nič nepočul ani nevidel.“ Nechcela ho obviňovať z klamstva, len skonštatovala to, čo tvrdili ostatní. Pred palácom sa vraj krútil čierny opar a nedalo sa doň preniknúť. Strážcovia to skúsili, no vyleteli z neho vrany, ktoré ich poďobali. „Čo... čo vraveli?“

Zavrel oči a mlčal. Lia usúdila, že zaspal. Prekvapilo ju, keď odpovedal: „Spýtala sa jej, kam idú a Čierna princezná povedala, že po ceste jej to vysvetlí.“

„Nič viac?“

„Potom ju chytila a vyparili sa.“

Liu striaslo pri tom, ako sa zmenil jeho hlas. Bol nenávistný, ťažký. Luotovala, že ho začala sponedať, ale nemohla sa zastaviť. „Myslíš si, že s ňou šla dobrovoľne.“

„Nemyslím si to, viem to,“ precedil pomedzi zuby. Do líc mu vystúpila červeň a keď otvoril oči, zablýskalo sa mu v nich. „Chcela odísť, pretože to bola ľahšia cesta.“

Lia mlčala.

Princ vzdychol. „Ani sa jej nezastaneš?“

„Nie.“

„Prečo?“ Videla na ňom, že bol pripravený odporovať jej, očakával, že sa nahnevá a postaví sa na Megginu stranu. Pichlo ju pri srdci, keď si uvedomila, že toto bola najživšia reakcia, akú z neho niekto vydoloval za posledné dva týždne.

„Lebo ti neposkytnem dôvody na hádku.“

Dlho si ju premeriaval. Nakoniec sa horko-ťažko vyštveral na nohy. „Alebo so mnou súhlasíš a nechceš si to priznať.“ Vykročil napred, opierajúc sa ramenom o múr.

„Takže si presne ako ona!“ zavolala za ním, na čo spomalil. „Vybral si si ľahšiu cestu.“ Obišla ho so sklopenou hlavou a nechala ho osamote, aby mu dala čas spracovať otvorenú kritiku.

Keď ju dohnal pri zábradlí, neosopil sa na ňu, nepočastoval ju odmeraným pohľadom, ako predpokladala. Pridržala ho. Na poschodie dorazili obaja spotení. Voľnou rukou otvorila dvere jeho izby a dopotáčala sa s ním k posteli. Vyzula mu čižmy a počkala, kým nájde polohu. Medzitým mu podala medicínu na krvilez, ktorú po jej naliehaní vypil, a jeho vlasy sčerneli. Zostal ležať na bruchu.

Lia sedela pri ňom. Keď zaspal, prehrabala sa v skrini a nachystala na sedačku čisté oblečenie vo viere, že mu ráno napadne prezliecť sa.

Otvorila zásuvku nočného stolíka, vložila do nej svetelný kameň, ale v zelenom svetle sa tam niečo zablyslo. Zo zvedavosti vytiahla zásuvku na doraz a pod látkou našla dýku. Vybrala ju a vzápätí jej takmer spadla, pretože okolo čepele a záštity sa stáčal na dvakrát Meggin zásnubný náramok s chýbajúcimi ametystmi.

Dýka bola pekná a čistá, no Lia vedela, čo táto zbraň spôsobila, čo ňou Meggie vykonala.

Prudko ju pustila do zásuvky a zabuchla ju. Nezáležalo jej na tom, aký hluk tým spôsobila.

Z izby vyšla po hmate a na chodbe sa oprela o zábradlie.

Chcela veriť, že všetko bude v poriadku, ale optimizmus ju opustil spolu s ochranou Ametystového lampáša a so spomienkou na červenovlasú priateľku, ktorá vymenila svetlo za temnotu.

Pomasírovala si hrud', to miesto, kde jej čosi chýbalo.

Ak toto bola cena za slobodu, nechcela ju už platiť.